

Hans Tausen Olsen, fyrrverandi býráðsformaður í Runavík, ynskir eftirmanni sínum, Jákup Lamhauge, tillukku við nýggja álitisstarvinum komandi fyra árin. Jákup Lamhauge hevur áður sitið í býráðnum í mongr ár, men stillaði ikki upp til næstsíðsta býráðsval. Hans Tausen Olsen fer frá býráðsformanssessinum niður í bert ein nevndarsess í tí nýggja býráðnum. Hann situr nú sum limur minnilutans í sosialu nevnd.

Mynd: Hilmar Jan Hansen

Nýggjur borgarstjóri í Runavík

Mikudagin 30. desember skipaði nýggja býráðið í Runavík seg. Jákupi Lamhauge sum nýggjum formanni, meðan fyrrverandi formaðurin Hans Tausen Olsen nú situr í minnilutanum. Frá at hava sitið í meirilutanum og borgarstjórasessinum hesi farnu fyra árin er hann nú bert limur í sosialu nevnd

Óvanliga nógv fólk hevði mikukvøldið 30. desember leitað sær á almennafundin í býráðnum, har tann nývalda manningin skuldi skipa seg. Fullsett var á áhoyraraplássunum, og fólk stóðu á kalla oman á hvørjum øðrum út í durinum fyrri at fáa við, hvat nú fór at henda.

Á prátinum manna millum skiltist, at flest tóktust vænta ein rokfund, men so varð ikki.

Fyrst á skránni var at velja býráðsformann fyrri komandi fyra árin. Tvínni uppskot vórðu lögð fyrri fundin, fyrst Hans Tausen Olsen, og síðani Jákup Lamhauge.

Av tí at meira enn eitt uppskot var at velja ímillum, gjørdi formaðurin og fundarstjórin Hans Tausen Olsen av, at veljast skuldi við atkvøðuseðlum. Sostatt varð formansvalið meira ella minni loynligt.

Úrslitið av hesi atkvøðugreiðslu varð, at Jákup Lamhauge varð valdur við stórum meiriluta – seks av nýggju atkvøðum – meðan

Hans Tausen Olsen mátti lata borgarstjórasessin frá sær, tí hann fekk bert trýggjar atkvøður.

Men áðrenn hann gjørdi tað, nýtti hann høvi at visa á tað ódemokratiska í tí, at Jákup Lamhauge varð valdur – hóast meiriluti var fyrri honum upp á seks móti trimum.

Ódemokratiskt

– Eingin av okkum trimum, ið sita utan fyrri hesa býráðssamgonguna (Hans Tausen Olsen, Martin Olsen og Frithleif Olsen, blóm.), er spurdur eftir, segði hann. Tað tóktist tó, sum var hann væl fyrireikaður uppá, hvat fór at henda, tí hesa roðu sína hevði hann skrivað sær niður.

Fyrireikað var eisini tann nýggja býráðssamgongan – Jákup Lamhauge, Jónsvein Knudsen, Hans Jacob Lamhauge, Kári P. Højgaard, Jákup Egholm og Simun P. Jacobsen (varð henda dagin avloystur av Selindu í

Heiðunum, blóm.) – tí umframt at hava næstformansvalevni klárt, so var samgongan eisini klár við øllum nevndarsessunum, samgongan hevði rætt til sambert 6-3 stöðuni í býráðnum.

Meðan samgongan skjeyt Jónsvein Knudsen upp sum valevni til næstformanssessin, varð Martin Olsen skotin upp av andstöðuni.

Jónsvein Knudsen varð tó valdur við atkvøðubýtinum 6-3.

Undan næstformansvalinum høvdu fyrrverandi formaðurin Hans Tausen Olsen og nýggi formaðurin Jákup Lamhauge býtt um pláss, so nú var tað Jákup Lamhauge, ið stjórnaði fundinum.

Bert ein nevndarsess

Eftir næstformansvalið gjørdi hann klárt at velja tær fimm nevndirnar, men tá gjørdi Hans Tausen Olsen vart við, at andstöðan vildi hava hetta viðgjørt á øðrum fundi, tí andstöðan ikki var

fyrireikað til hetta.

– Tað er í lagi, segði Jákup Lamhauge. – Fundurin nú er av, og nýggjur fundur verður so um fimtan minuttir.

Í meðan fundaðist andstöðan aftanfyrri um sínar nevndarsessir, áðrenn tann seinni fundurin varð settur. Fólk sat enn tolið og bíðaði á áhoyraraplássunum.

Tá avtornaði, vísti tað seg, at fyrrverandi borgarstjórin Hans Tausen Olsen læt hinar báðar í minnilutanum fáa flestu nevndarsessirnar. Nú situr hann bert sum nevndarlimur í sosialu nevnd, og sum tiltakslimur í onkrari aðrari nevnd.

Í figgjarnevndini, har bæði hann og Martin Olsen hava sitið í meiriluta í fleiri ár, er hvørgin at siggja meir. Umboð minnilutans har er nú Frithleif Olsen, ið skal sita í figgjarnevndini saman við býráðsformanninum, ið er føddur limur, og býráðs-næstformanninum.

hj.

Víkan íð íð

Hilmar Jan Hansen,
blaðmaður, skrivar

TAÐ VAR VIÐ allarringasta stormi, at vit vórðu tveitt inn í nýggja árið. Men hóast nýggjársoðnin hesaferð tibatist ikki var eins ring og seinast, so gjørdi hon so mikið um seg, at ikki øll sluppu undan at fáa hús og heim og aðrar jarðiskar ognir skaladar av vindi, regni og øðrum, ið óveðri fylgir.

VIKAN ÍÐ FÓR kann hesaferð valla gerast so nógv annað enn eitt slag av «árið ið fór», nú heldur ikki vit á Tíðindablaðnum Sosialinum eru komin út síðani millum jóla og nýggjár. Okkara ár her á blaðnum varð í hvussu er merkt av einum innsatsi, ið lesararnir tykjust seta prís uppá og tegnir vilja siggja aftur í hesum árinum – 1993.

Í FARNA ÁRINUM settu vit eisini stórsligið met við ikki færri enn 247 bløðum, ið er nógv tað mesta, nakað fýroyskt blað er útkomið nakrantíð. Men hóast bløðini hava verið so mong í tali, tykist okkara trúgvi lesaraskari tó ikki hava fingið ta fatan, at blaðið er blivið verri av teirri grund. Dentur er lagdur á at bera tíðindi og geva lesaranum eina breiða og víttfavnandi kunning um ymisk viðurskifti, og við teimum 15-16 milliónum bløðunum, ið tilsamans vórðu borin út kring landið í farna árinum, er hetta mál vælsaktans væl rokkið.

TAÐ MAN VERA við ávísari «skepsis», at fólk seta hol á tað nýggja árið. Arbeiðsloysið er eftirhondini blivin ein gerandisveruleiki, ið eingin longur kann avnoka, og tíverri heldur ikki nakar sær út til at hava funnið eina patent-loysn uppá. Men hóast tey eru alt fleiri, ið fóru úr 1992 við nógv vørn figgjarligum fyrirteytum, enn tey fóru inn í tað, mugu fýroyingar sum frægast royna at taka drotningina upp á orðið. Hon vísti í nýggjársoðni síni á, at fýroyingar ikki júst eru kendir fyrri mótløysi og at falla í fátt, hóast eitt sindur leikar á. So hevur víst eisini verið, og vónandi verður eisini so frammyvir, hóast útlitin satt at siga ikki eru tey allarbestu hjá okkum øllum somlum. Men tað er jú júst undir slíkum umstøðum, at samanhaldið skal standa sína roynd og felagsandin skal mennast.

FISKURIN ER TAÐ, vit fyrst og fremst hava at seta okkara áliti á. Hóast Føroyar næstan í ólukkumát ligggja undir í tænnastum – tertiera vinnan hevur florerad í ártíggjur – so er havið tað, ið má geva okkum matin í munin. Í farna árinum gav havið ikki so nógv, sum tað hevur gjørt fyrr. Tonsatalið, ið kemur upp á land er minkandi í stórum, og øll tann so alneyðuga góðskingin, prátað hevur verið um í mong ár, er enn stórt sæð ikki meira enn prátt, meðan virkini lata aftur eitt fyrri og annað eftir. Eisini á hesum økinum hava fýroyingar sovið, meðan streymfiskindini hava verið tey bestu.

MEN KORTINIERU eisini her einstakir glottar at hóma fyrri framman, um hugsað verður um eitt nú Barentshavið, ið kemur at geva okkum meira enn tað hevur gjørt. Væl at merkja, um trolararnir so í veruleikanum koma at leggja meira fisk upp hagani, enn teir hava gjørt – bara ikki tað nýggja kvotabýtið bert er ein «legalisering» av túsundtals tonsum, ið longu eru komin upp á land í fleiri ár.

ANNARS – SO VAR víkan ið fór ein av teimum stillaru, verður sæð burtur frá óveðrinum. Í framtíðini vóna vit betur veður – «alt annað líka».